

מילי דהספידא

על הגאון ר' דוד פיינשטיין זצ"ל

יהושע את המסורה לפנחס [הגרי"ב
זצ"ל].

הרבה תלמידים ומהם גאונים
גדולים, היו להג"ר משה פיינשטיין
רבן של ישראל, במשך ימי חייו, אך
כך היה אומר ר' משה זצ"ל, "וואס
דוד זאגט איז ווי איך זאגט" [י"מה
שר' דוד אומר, זה כמו שאני
אומר], וזהו מסורת התורה
לאמיתה, שרבינו משה מסר לבנו ר'
דוד פיינשטיין זצ"ל, והעביר לו את
כל מסורת התורה וההוראה שלו,
וכידוע שלא היה בקי בפסקי הגר"מ
זצ"ל כר' דוד, שחי כל ימיו בד'
אמותיו של אביו הגר"מ זצ"ל, בין
בישיבת תפארת ירושלים, ובין
בדירתו שהיה דר בשכנות וסמוך
לאביו, ולא זזה ידו מתוך ידו, וידע
את כל ההוראות החמורים של
רבינו משה, כמשה מפי הגבורה.

והגם שלפעמים פסק כדרכה
של תורה אחרת מהגרמ"פ זצ"ל,
הנה כי כן גם הגרמ"פ לפעמים
פסק אחרת ממה שהורה, והדפיס

הרמב"ם בהקדמתו להיד
החזקה כתב וז"ל: 'נמצא מרב אשי
עד משה רבינו ארבעים איש ואלו
הן, א - רב אשי, ב - מרבא, ג.
מרבה וכו' וכו', ל"ח - מפינחס, ל"ט
- מיהושע, מ' - ממשה רבנו רבן של
כל הנביאים, מעם ד' אלוקי ישראל',
ומבואר שפנחס קיבל תורה
מיהושע. ויש לתמוה דלעיל
בתחילת ההקדמה כתב הרמב"ם
'ואלעזר ופינחס ויהושע שלשתן
קבלו ממשה', ואם כן מה טעם צריך
פנחס לקבל גם מיהושע. אכן
התירוץ הוא פשוט, דהן אמנם
פנחס למד תורה אצל משה, והיה
תלמידו של משה רבינו, אבל את
המסורה של התורה מסר משה
רבינו ליהושע, וכמוש"כ הרמב"ם
בהמשך דבריו שם, וז"ל, 'וליהושע
שהוא תלמידו של משה רבינו "מסר
תורה שבעל פה" וצוהו עליה', שאף
שפנחס תלמידו של משה היה, אך
את המסורה של התורה, ואת הכח
להכריע בכל הספיקות שבתורה
שבעל פה, זה מסר משה רבינו
ליהושע בלבד, ורק אחר כך מסר

וחזר והדפיס, וכן מצינו ברבותינו הראשונים והאחרונים זיע"א שחידשו לפעמים כמה מהלכים באותו ענין וכמוש"כ בתוס', "אי נמי, ועו"ל", ואלו ואלו דא"ח, אבל לעולם היה פיו של ר' דוד, כפיו של אביו הגר"מ, המשך ישיר של שלשלת הזהב, מסורת התורה וההוראה של בעל האגרות משה.

איתא בחז"ל במס' חגיגה (יב, א) 'אור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו', וכ"ה בירושלמי ברכות פ"ח הל' ה' 'והיה אדם הראשון מביט בו מסוף העולם עד סופו', וכן אמרו במס' נדה (ל, ב) על הולד במעי אמו: 'ונר דלוק לו על ראשו וצופה

ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר בהלו נרו עלי ראשי', וביאור הדברים שהאדם יש בו נשמה שהיא חלק אלוק ממעל, וכמו שהקב"ה רואה מסוף העולם ועד סופו, כך גם נשמתו של אדם, אלא שע"י מידותיו ותאוותיו האדם בורא מחיצות לעצמו, שמפסיקות את הראיה וההסתכלות הבהירה הזו, אך למי ששולט על תאוותיו וגאוותו, ומשבר את כל המחיצות שמפסיקות בינו לבין קונו, יש לו את הכח של הראייה הזו להביט מסוף העולם ועד סופו, והג"ר דוד זצ"ל במידותיו העדינות ובשתיקתו, ראה וצפה הכל, בגאונותו בתורה, בעצותיו וברכותיו, מי יתן לנו תמורתו, זיע"א.